

цинътъ, познатъ веселякъ, който живѣеше съ своето славно минало, като единъ отъ отличнитѣ български войници въ Сръбско-Българската война. Оттогава нему не провървѣло, занаята бѣгалъ изъ ржцѣтѣ му и той се отдава на пиянство.

— О-о-о, — свато! — обърна се той тъмъ мене. — добъръ день. — Запооо-честъ!

— Е, ти пакъ си се нарѣзалъ, Димитре.

— Кой, азъ ли? — Лъжешъ се ти! — Азъ съмъ само веселъ. Пратиха ме въ Габрово, пари и писма до пощата трѣбва да занеса. На пиянъ човѣкъ такива работи даватъ ли се?..

И той хитро намигна, послѣ сложи по военому ржка подъ оцапаната си фуражка, извика:

— Кругооомъ-маршъ! — изви се бързо и полетѣ напрѣдъ, като правѣше смѣшни движения съ главата и ржцѣтѣ.

Да, честенъ човѣкъ бѣше Муцинътъ: лѣтѣ той живѣеше на мѣнастиря, довѣряваха му и пари, и писма да ги носи въ града... Но пиеше безобразно. И пиянъ, той правѣши такива смѣшни фокуси, прѣскачаше пропасти, катерѣше се по стрѣмни мѣста — главата ти да се замае. А защо му думаха Муцинъ — неznamъ. Едни говорѣха, че това било поради неговата неострашимостъ, като тая на Муций Сцевола...

— Хайдете, момчета, че ще ни опере, прѣди да стигнемъ въ мѣнастиря, — напомни дѣдо Стою.

И, наистина, откъмъ върха св. Никола вече се носѣха облаци, които напомнѣха, че скоро ще имаме силничѣкъ дъждъ.

Но внезапно прѣдъ насъ изпъкна чудна гледка, която ни порази: при единъ завой, отдѣто пжтя се издигаше вече нагорѣ, се показва мѣнастиря. Високо надъ хълмисти гори, кацналъ на една висока